

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XXI. An possit Confessarius extra Confessionem loqui pœnitenti de
auditis ab ipso in Confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

CAPVT XXI.

An possit Confessarius extra Confessionem loqui pœnitenti de auditis ab ipso in Confessione.

RESPONDEO, non posse sine eius venia expressa; ad eò vt neque hîc sufficiat consensus præsumptus, rati habitio, aut quid simile, vt diximus in casu Capitis iv. supra. Dices, hoc esse contra bonum confitentis; ita enim fit, vt de peccato vitando non possit instrui: videtur etiam esse contra præceptum Domini de correptione: *Si peccauerit in te frater tuus; vade, & corripe eum inter te & ipsum solum.* Respondeo: Ita argumentabatur VViclef; cuius hæc sunt verba apud VValdesem Tomo 2. cap. 152. *Confessor post Confessionem nec audet culpam confesso prodere, nec confessum suum priuatè vel publicè ad virtutem oppositam inclinare; & sic necessitatur à lege Domini Matth. 18. Si peccauerit in te frater tuus, &c. consentiendo crimini, declinare.* Verùm sicuti Iudas immeritò murmurabat de vnguento Christo Domino impenso, prætextu egestatis pauperum; ita hîc immeritò VViclef murmurat de Secreto Confessionis prætextu correptionis fraternæ. Finis correptionis fraternæ

Pœnitenti non potest loqui Confessarius de peccatis confessis extra Confessionem.

Sigillum malè dixit VViclef esse contra legem correptionis.

N s magis

magis promouetur silentio isto Confessarij, ne auertantur correctione indigētes à Confessionis Sacramēto, vbi efficacissimæ correptionis est occasio; quàm promoueretur ipsa correptione ex Confessione secreta proveniente, quæ potius improprium esset quàm correctio. Vtrò se corripiendum obtulit in Confessione inter te & ipsum solum; & quidem ea lege, vt altissimum sit de eo silētium: quod violare non potes prætextu correptionis à Christo institutæ, vbi & testis adhibendus esset, & Ecclesia tandem interpellanda.

Rectè ergo monuit Gerson Alphab. 34. lit. Q. extra Confessionem Confessarium non posse mouere confessum de peccatis suis, eò quòd facilè id retrahat à Confessione. Apud Grassium etiam benè obseruatum legimus, non posse Confessarium, qui videt pœnitentem non seruare ea quæ ipsi in Confessionis Sacramento iniunxit, ipsum de hoc extra Confessionem monere.

An pœnitenti loquens de confessis violet sigillum.

An verò sit violatio Sigilli quando secus sit, non æquè inter Doctores conuenit. Illis accedo, qui sentiunt etiam respectu pœnitentis esse obligationem Sigilli in Confessario; & Confessarium, qui sine licentia loquitur de peccatis suis pœnitenti, esse violatorem Sigilli, vt sentit Sotus tam in 4. quàm in relectione de Secreto.

Ratio

Ratio est, quia diximus Cap. 1. Sigillum hoc sacrum requirere, ut Sacerdos fileat de his peccatis inter cetera ideò, quia eorum commemoratio confusionem & ruborem adducit confitenti; quod vel maximè locum habet, quando in faciem ei dicuntur.

Alia quæstio est, an violator Sigilli in hoc casu sit obnoxius pœnæ ordinariæ Capituli, Omnis, de Pœnitentiis & remissionibus; quam etiam memorat Concilium secūdum Mechliniense suprà citatum, Cap. 6. Videtur verius, non esse, quia Mechliniense Concilium nihil novi statuit, & Lateranense videtur pœnam statuere in illum qui proderet peccatorem sibi confessum alteri, reuelando eius crimen. Capitulum etiam, Sacerdos, de Pœnitentia, d. 6. facit pro eadem sententia; quia non videtur in casu suo comprehendere eum qui extra Confessionem ipsi pœnitenti de Confessione loqueretur, sed alteri. Addit enim, *non propinquis, non extraneis, &c.* Ad hæc, non est puniendus ut violator depositi; qui illud reddit ei qui deposuit; neque absolute violat Secretum naturale, qui de eo loquitur amico qui istud sibi commisit, & qui libellum famosum à se inuentum infamato tradit exurendum aut supprimendum. Tenet ita Bonacina disp. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. n. 8. qui & alios pro hac nostra sententia citat.

Idem

*An incur-
rat pœnas
violatoris.*

*An sic di-
cta inter
Confessa-
rium &
pœniten-
tem sint
sigillata.*

Denique quæri potest, an etiam illa quæ
de consensu pœnitentis in colloquio eius &
Confessarij de materia Confessionis dicun-
tur, sub Sigillo comprehendantur. Respon-
deo, cōprehendi. ita definit dicto loco Con-
cilium Mechliniense, his verbis: *Hoc porro
Sigillum ad ea se quoque extendit, quæ subinde
occasione eorū quæ in Confessione detecta sunt,
post datam absolutionem à Confessariis inter-
rogati pœnitentes vel repetunt, vel diffusius
enarrant, quæ perinde vt ea quæ in ipsa dicta
sunt Confessione, secreta sunt habenda.* Idem

*Eundem se
exhibeat
Confessarius
post Con-
fessionem.*

lib. 2. cap. 4. sub finem. Ceterum quæ de lo-
cutione diximus, etiam eò extendimus, vt
non possit in pœnam delicti in Confessione
detecti, sine pœnitentis licentia, in aliquo
esse ipsi austerior, aut minùs quàm antea com-
mis, affabilis aut familiaris. Vbi aduerro, ne
quidem ex consensu eius expedire ea facere
quæ ipsi per se grauiasunt: nam etsi forte ei
grauias non sint propter cōsensum, minuunt
tamen fauorem & honorem qui Sacramento

*Nugni opi-
nio postpo-
nitur.*

debetur. Quare non probo quod Nugnus
dicit: Si Confessarius aliquid dicendum ha-
beat pœnitenti, quod in Confessione forte
ipse Cōfessarius debebat dicere, & neglexit,
& ro-

& rogatus à Confessario veniam neget pœnitens secum loquendi de confessis peccatis, posse contra pœnitentis voluntatem totum nihilominus dicere Confessorem, quod fuerit necessarium. Ex hoc enim, inquit, nullum sequitur pœnitenti detrimentum, & hoc est necessarium ad Cōfessoris officium implendum; & non est in rigore loqui extra Confessionem, sed potius est perficere Confessionem. Hanc, inquam, opinionem non probo, sed potius existimo sequendum quod Cap. xvii. diximus; & si noluerit acquiescere pœnitens, prout ipsum debere acquiescere, rectè dicit Sotus de Secreto, memb. 3. q. 4. conc. 5. dub. 4. rem totam esse silentio premedam, suoq; tunc satis officio Confessarium esse perfunctum. Quod enim dicitur, pœnitentem non grauari aliquo detrimento, si ei extra Cōfessionem ista dicantur, verum non est; quia ius habet & libertatem, ne liceat ex Confessione sibi nolenti quidquam citra suum consensum extra Confessionem de suis peccatis præscribi. Quod opponitur de Confessoris officio, tribunal eius cessat finita Confessione; cessat voluntaria eius iurisdictione, quando cessat voluntaria pœnitentis subiectio in tribunali illo diuino.

Quod denique dicitur, hoc non esse loqui extra Confessionem, sed eam perficere, verum

non

non est. Extra Cōfessionem enim loquitur, quia iudicium fori interni, & subiectio actualis ad Claves qua se subiicit cōfitens, iam cessat; neque Cōfessionem perficit, sed affuit alterius naturæ alloquium: quod sic institutum, & inuito pœnitente, eodem gradu haberi non potest, quo Cōfessio vice Dei facta Sacerdoti iam transacta, aut immediate post Cōfessionem sequens colloquium, de quo Concilium Mechliniense. Nemo potest in hoc foro inuitus absolui, aut post interualla retrahi ad tribunal. Non curat hæc medicina, nisi vltro æger currat ad medicum; cuiusq; est naturæ, vt inuito applicata non prosit: & si inuitus est quando velle deberet, ingestio huius medicinæ quæ fit reluctanti, nouus morbus, nouum vulnus, nouum peccatū est. Imò & sese sauciat imperitiâ suâ medicus.

Non probamus tamen illud, quo quidam aliquando putarunt, se posse expedire absoluendo absentem & ignoratē, obtenta iam venia à Superiori, absoluendi eum quem sine tali facultate perperam absoluerint: ipsa enim forma absolutionis præ se fert, quod præsentī sit impendenda solutio; estq; tribunal istud Sacramenti Cōfessionis omnino tale, vt personaliter debeat se reus sistere coram Sacerdote.

CAPVT